

שיחות הר"ן קמ"ו

שׁוּיךְ להתורה קשיא ראשי תבות
 "ש'מע י'הוה ק'ולי א'קרא"
 (תחלים כ"ז, ז') (בלקוטי תנינא סימן
 מ"ו) קודם תיבת ועל כל פנים השם
 יתברך שומע קולו שזה ישועתו שנראה
 לי שחפר שם, והעיקר כי הצעקה בלבו
 בעצמה הוא בחינת אמונה, כי אף על
 פי שבאים עליו כפירות גדולות וקשיות
 עם כל זה מאחר שצועק על כל פנים
 בלבו בודאי עדיין יש בו ניצוץ ונקודה
 מהאמונה הקדושה, כי אם חס ושלום לא
 היה בו עוד שום נקודה מהאמונה כלל
 לא היה צועק כלל, נמצא שהצעקה
 בעצמה הוא בחינת אמונה, והבן זה.
 וגם על ידי הצעקה זוכין לאמונה הינו
 שהצעקה בעצמה הוא בחינת אמונה
 כנזכר לעיל רק שהאמונה הוא בקטנות
 גדול ועל ידי הצעקה בעצמה יכול
 לזכות לאמונה הינו להעלות ולגדל את
 האמונה עד שיסתלקו הקשיות ממנו
 ואפילו אם אינו זוכה לזה עדיין אף על
 פי כן הצעקה בעצמה טוב מאד וכנזכר
 לעיל:

רבינו שם בלקו"ת סי' מ"ו אומר שיש
 מסירות נפש לכל אחד מישראל
 בכל יום ויום. בכל פרומה צדקה שנותן,
 הרי עד שהרוויח הממון סיכן את נפשו,
 ועכשיו נותן הפרומה לצדקה הרי הוא
 מוסר את נפשו. וכן בעת התפילה צריך
 מסירות נפש להנצל מהמחשבות זרות,
 כמ"ש כי עליך הורגנו כל היום.

עוד מוסיף שם, שהמניעות שיש לכל אחד
 בעבודת ה' כגון ליסוע לצדיק, באמת
 אין שום מניעה, כי גם במניעה עצמה
 מלובש השי"ת. ועיקר המניעה הגדולה
 הוא מניעת המח. מה שמוחו ולבו חלוקים
 מהשי"ת או מהצדיק. ואפי' כשבא אל
 הצדיק האמת, אינו מרגיש כלום ויש לו
 קושיות, בין כשבא לצדיק חי בין כשבא
 לציונו הקדוש, יש לו עקמומיות בלבו על
 הצדיק, זאת המניעה קשה מכל המניעות.
 וכן בעת התפילה בתחילה יש לו מניעות
 מלהתפלל, ואח"כ כשעומד להתפלל לכו
 מסובב ומעוקם בקושיות וכפירות, בבחי'
 וימררו את חייהם בעבודה קשה. כמ"ש
 בתיקוני זהר, בקושיא.

ולכן צריך לצעוק להשי"ת בקול חזק
 מעמקי הלב, ובזה מתבטלים
 הקושיות והמניעות.

ומהרנ"ת במקום אחר מבאר שעיקר
 תכלית האדם הוא לחפש
 אור הדעת, ולפעמים אין דעת, בבחי'
 חורבן ביהמ"ק. ואינו מוצא עצה לנפשו.
 אזי עיקר העצה לדעת שאין עצה. [בבחי'
 צעקת תשעה באב שבוכים שאין שום
 דעת, שזה בעצמו העצה.] ולכן כשיש
 לאדם כ"כ הרבה מניעות יצעק לה' מעמקי
 הלב, ובזה בעצמו תתבטל ההסתרה.

וכבר ביארנו כ"פ בשם הגר"א שיש בחי'
 נחש הוא הרהורי תאוות רח"ל,
 ועקרב הוא מחשבות של בלבולי אמונה,
 רח"ל שבאים על אדם בלבולים של כפירה

וקושיות. צריך לדעת שיש עליו מלחמה עם הקליפה הכי גדולה שיש בעולם, אין קליפה יותר גדולה מזה, קושיות כנגד השי"ת. ואם יהודי צועק אז להשי"ת, באותה רגע מכניע הקלי" הכי גדול שיש בעולם. והמלחמה שלו ברגעים אלו, עצום מאד, בפרט כשזה בא באמצע התפילה, ע"י הצעקה שמבקש לה, בזה הוא מכניע שורש כל הקליפות.

הגר"א אומר בתיקוני זהר, על המשנה במסכת ברכות, שאם יש נחש אין מפסיקין בתפילה, אבל עקרב צריך להפסיק. כי בענין התאוות אי"צ להפסיק, אתה יכול להמשיך להתפלל. בודאי שמי יודע להעלות המחשבות והיהודים ששייך למחשבה זאת, זה עבודה יותר גבוהה לפי כמה ספרים. אבל כשבא קלי" עקרב צריך להפסיק, היינו אז להתפלל להשי"ת בצעקה שיצילנו מקליפה זאת, או לחשוב שמות הקודש שמבטלים זאת הקליפה. יתכן שיש לאדם בלבולים כאלה, ואח"כ מת איזה גוי ושר גדול, כי זה היהודי באמצע שמונה עשרה התגבר עליו בלבולים כאלה, ובזה שהתגבר, נהרג הגוי הגדול וכל מה שגורם רע לישראל. כי התבטל הקליפה הזאת.

ובזה שמתגבר יוכל להגיע לכל הקדושות שיש בעולם, כי יודע שהכל היה רק אחיות עינים, כמשל הבעש"ט עם החומות. כמ"ש שם בלקו"ת סי' מ"ו: "ומעין זה מה שמספרים בשם הבעל-שם-טוב זכר צדיק וקדוש לברכה, משל, שמלך אחד הניח אוצר גדול במקום אחד, וסבב באחיות-עינים כמה וכמה חומות סביב האוצר וכשבאו בני-אדם לאלו החומות, נדמה להם שהם חומות ממש, וקשה לשברם וקצתם חזרו תכף, וקצתם שברו

חומה אחת ובאו אל השניה ולא יכלו לשברה, וקצתם שברו יותר ולא יכלו לשבר הנשארים, עד שבא הבן מלך, אמר: אני יודע, שכל החומות הם רק באחיות-עינים, ובאמת אין שום חומה כלל, והלך לבטח עד שעבר על כולם. ומזה יבין המשכיל הנמשל מאליו על כל המניעות וההסתות ופיתויים, שהם בחינת חומות, שיש על אוצר של יראת שמים, שבאמת אינם כלום והעיקר-לב חזק ואמיץ, ואז אין לו שום מניעה ובפרט המניעות בגשמייות, כגון מחמת מומן או שמונע אותו אשתו ובניו וחותנו או אביו ואמו וכו', וכיוצא, הם כלם בטלים ומבטלים למי שלבו חזק ואמיץ להשם יתברך וגם אפלו גבורה של הגיבורים, הוא רק מחזק ואמץ הלב, שיש לו לב חזק ביותר לרוץ בקשרי המלחמה, כמובא בספרים".

ואל יפול האדם בדעתו ממה שיש לו בלבולי אמונה, כמו שאמר ר' ברוך שלום מאשלג בנו של בעל הסולם שדייקא הנשמה שצריכה להתעלות יותר בידיעת אלקות, אזי מתגברים עליו מחשבות בלבולי האמונה.

ורבינו הוסיף ואמר שאפיקורסים מדברים מאמונה כל היום, וזה, כי הנשמה שלהם באמת רוצים להתעסק בעניני אמונה בקדושה, אלא שנפלו לדבר כנגד האמונה. ולכן מי שמחשבתו מסוככת בעניני אמונה, סימן שנשמתו רוצה דווקא להתעלות בדרכי האמונה. ואם יתחזק לצעוק לה' יאיר לו אור האמונה בבחירות.

ה' יזכנו להיות תמיד דבוק באמונה, וע"י האמונה נזכה לגאולה שלימה בב"א.

